

Дилян Бенев

Инвазия

Алиби

Бездомни кучета хапят хора.
И никой не ги гони.
Щом омразата към хората
за някои хора е тъй голяма,
че подобни кучета са винаги невинни.

Филантропия

Избухнала война с поголовна сеч.

И това се оказало рай за тези, които я разпалили.

Щото без нея те съвсем не можели да се осмислят –
като единствен Фактор за човешкото утре. Ама съвсем!

Санкция

Воден от своето духовно аз, той най-чистосърдечно пристъпил към общество на подобни, които, разбира се, го пренебрегнали най-вече от това, че глобалният лимит за духовност се оказал в преразход.

Реализация

Както си стоях в стаята и слушах Вагнер – по едно време при мене дойде самия той и ми каза повече да не го слушам, понеже ако продължа – после няма кой мен да обича.

Послушах Вагнер и успях – като ме взеха хората за свой.

Богоизбраност

Настъпил живот на демоничното в човека.
И Вавилон с охота се усмихнал в разцвет.
Но той не се усмихнал толкова заради самата промяна,
а колкото затова, че в основата на нея –
изпъкнал произходът на силните на деня!

Решителност

Живял някога един велик човек. Всичко било велико в него. И бельото му. И облеклото му. И обувките му. И походката му. И стойката му. И съзнанието му. И подсъзнанието му. Въобще всичко! Но разбира се, най-велико в него било обкръжението му, което било така издържано, че можело и без разум.

Да живеј величието!

Законосъобразност

Откакто едни хора казват за други: „Нашата функция е да им се възхищаваме, а тяхната – да не съществуваме изобщо за тях“ – светът не се нуждае от корекция.

Спасението

Ако народите не гледат на своето обединение единствено като на нещо, което ги кара да се чувстват все по-щастливи в своята синтетика като начин на живот – все още имат надежда...

Предназначение

Човекът вярвал, че пътят по който върви, е негова сянка.

Затова ускорил крачката и – подхлъзнал се и паднал.

Паднал и продължил като сянка на пътя си.

КОСМОПОЛИТИЗЪМ

Той бил патриот.
И всички го скастрили.
За да влезе в релси.
И му отнемат душата.

Кръговрат

Хората на духа били заклеяени,
за да бъдат посмъртно експлоатирани.
Откъдето и оптимизмът –
че докато го има светът, ще ги има и тях!

Политика

Акуратни сме няма що!...
Нали е тъй угодно –
вместо Левски и Ботева
да славим Мадона и Джексъна.

Възмездие

Рим е станал империя.
С цената на всичко!
За да разлюти Бога.
И се превърне в нищо!

Мотивация

Въпреки че простосмъртните сме жертви на държавите –
все повече държави стават жертви на друг вид хора.
За да пребъде този свят като една държава,
и станем още по-лесни техни жертви.

Инвазия

Дръзвайки да търси смисъла си и в най-голямата си робия, го глобили затова, че го намерил в себе си.

Отплата

Светът изпаднал в нужда и потърсил човешкия интелект, за да му управлява бъдещето.

Разбира се, от хуманност интелектът му влязъл в положението и така му се отдал, че светът докрай го обсебил.

Артефакт

Ако галопиращата престъпност можеше да извира от фактическите язви на обществото, а не от другаде – то в действителност, тя щеше да се задъхва много по-малко отколкото ù се налага. Дори никак!

Застраховка

Ако човек в действията си е по-малко склонен към саможертва в името на човека – то същият много по-рядко би станал жертва на самия човек.

Новата цивилизация

Превзеха ги не толкова от това, че им сложиха ръка върху богатствата, а колкото от това, че им сложиха ръка върху музеите, за да нямат памет.

Разгадка

Попитали един мъдрец:

- Накъде отива светът?
- По своя си път.
- А няма този път е правилен?!...
- Най-малко ние може да спорим.
- Но няма е така?...
- Че естествено! Иначе божията воля щеше ли да стои извън нашето познание? Никога!

Инструкция

Истината за живота у вас е недостъпна. И от такива като вас ние изискваме нулев стремеж – чрез който обилно да потискате подстъпите към нея и биете отбой.

Значи въпросът кой от вас ще го стори, това за нас е без значение – стига да няма стремеж!

Понеже само така по верижен път – протича наш,та еволюция, чрез която и ваш,та. Наслука!

Безкраен празник

Човешкият живот отивал наникъде.

Имало много хора, които си оставали само с талантите и качествата нереализирани.

Просто защото не били от расата на господарите.

От което губело единствено бъдещето.

Понеже във всяко следващо настояще човешкият потенциал се използвал далеч непълноценно.

Кое то пък преведено на езика на медиите (да не повярваш) – означавало траен прогрес.

– Абе, маестро, музика, музика ти казвам!

Генеалогия

Гледаш го с бъдеще като другите, пък изглежда с по-голямо от тях.

И това е не случайно!

Иначе как ще му налагат да работи по зададен план, в името на всеки свой следващ етап от развитието си като човек? Как?

И в случая затова се дават луди пари. Ама луди!

И защо постъпват така с него ли?...

Ами просто отговорът се крие в произхода му.

Който меко казано не излиза от смисъла на прилагателното Клониран.

Без избор

Лявата половина на Европа погледнала на дясната, че не е като нея и започнала своята инвазия.

Обаче дясната половина на Европа също погледнала на лявата, че не е като нея и също започнала своята инвазия.

И така, от инвазия на инвазия те най-после стигнали до извода, че повече така не може – и затова в името на бъдещето се обединили и станали едно цяло. И те безупречно станали.

За да ги няма вече като Европа – пред една друга по-съвършена Европа – в своето средновековие!

Разковничето

Едни хора живели под робство.

И тежко било то – от сутрин до вечер работели като луди.

И страшно било то – от изгрев до залез ги биели като животни.

И безкрайно било то – от поколение на поколение ги третирали като тор.

Но най-страшно от всичко било прозрението им: че робството е наложено не защото не следвали Божиите закони, а щото ги тачели – като изкупление!

Електронната ера

Едни хора мразели живота си. Перманентно го мразели. И в тази си омраза те били дотолкова акуратни, че просто не смогвали и най-малко да го заобичат. А иначе не дай си, Боже, да могат и току – виж и тях някой ще намрази. Но тях няма кой да намрази. Щото тези над тях, така са ги зомбирали, че дори и по неведоми пътища да проявят малко любов към живота си – и тя веднага им се обръща в омраза – ЗА ДА МОГАТ ТЕЗИ ИМ ВЕЛМОЖИ, КОИТО СИ ИГРАЯТ СЪС СВЕТА, ДА СЕ ОТЪЖДЕСТВЯТ С ВЕЧНОСТТА!

Резонанс

– От какво се страхуваш?

– Страхувам се от плагиатите.

– От кои плагиати?

– От най-умелите.

– И защо?

– Как защо? – страхувам се произведенията им да не станат класика, а самата тя – псевдокласика!

– Че какво от това?... Щом животът, който живеем, минава за стойностен, а истинският го живеят други – защо да не станат?

– Но повече така не може!

– Кой ти каза?! За тези, които живеят ИСТИНСКИ, не само че може, но и до веки веков ще може. А виж, такива като нас, на които им е съдено да живеят фалшиво, не само че нямат право на вето, но и в най-скоро време ще станат безименни! А каква по-зелена улица от тази, за тези в изкуството – „истинското“ изкуство?!

Завършен цикъл

- Пари се правят от далавера.
- Знам.
- Ами щом знаеш, действай!
- Но как да действам, като не мога?
- Няма не мога! Трябва да можеш!
- Да, но моженето идва от самите дарби на човека, а не да му се повелява.
- Напротив! То идва само от тази думичка трябва. А колкото до тези дарби: ТЕ ГУБЯТ СМИСЪЛ, ЩОМ ВСИЧКИ СТЕ ВЕЧЕ ПОД ЕДИН ПЪЛЕН ДИКТАТ!
- Но нима е възможно?
- Ами как?... Щом данните за вас ги вкарваме в компютъра и той започва да изпълнява една стриктна програма, по която ние ви осмисляме ЕЖЕДНЕВНО, ЕЖЕГОДНО, ЕЖЕВЕКОВНО! – ти какво си мислиш? – богове сме ние, богове!...

Прагматизъм

– Как мислиш, дали тези хора осъзнават положението си?

– Бе кой ти мисли? Нали, за да го направят, трябва да им е сигурно поне оцеляването. А щом и това нямат, откъде време и сили?

– Но как? – нали затова са хора, а не животни!...

– О, Боже! Нима не разбираш, че колкото животните не осъзнават, че са родени такива, а не хора, така и тези хора отдавна са престанали да мислят, че са хора. Че нали това е играта! Щото не дай си боже да помислят и дълбоко се замислят – за нас става лошо! А стане ли веднъж?... – свършено е с нас! И затова, за да не стане, тях не трябва да ги има. Тях! КАТО ХОРА НЕ ТРЯБВА! И помисли все пак: по-рационално е!

– !!!...

Посегателство

- Ей, жестоко нещо е съдбата им.
- Ами, ако тя не жестока, няма да им бъде съдба.
- Да, ама чак такава като тяхната...
- Лоша работа!
- И хем я живеят, и хем не могат да си отговорят на въпроса: туй тяхна съдба ли е, или е друга? И ако е тяхна, защо е толкова зверска, колкото и непредсказуема? Нима заслужават това? – И помисли си: Тъкмо да им се прииска да я укротят и да се почувстват господари на положението – и изведнъж тя започва да ги влачи, да ги хапе, да ги разкъсва – че и колкото сили да имат, не могат я спря.
- Нямам думи...
- А някъде бях чел, че туй било нормално за тях.
- Бе какви ги говориш?...
- И затуй се питам: Ако Бог е създал Вселената, нима Земята не е част от нея?
- Че естествено!
- И ако Бог е създал човека по свой образ и подобие, тогава защо тия хора имат такава съдба, че чак животните да имат по-човешка? Защо?
- И аз това се питам!
- Ами питай се! – щото ТЯХНАТА СЪДБА ДА БЪДЕ ТАКАВА И НИКОЯ ДРУГА Е ПРЕДИ ВСИЧКО ВНЕДРЕНА и нищо повече! Ама нищо!...

Пропастта между писатели и народ е не по-малка от тази между управници и народ.

Властта дотолкова флиртува с престъпниците, че човек неволно започва да им завижда, задето и той не станал такъв.

На всеки връх си под връх, а под всеки връх – върхът!

Историята неведнъж е доказвала, че там, където има силна обществена мисъл – там за върховната умисъл живот няма.

Непростимо е, че и най-малкото, което ни е останало, за да се водим българи – всъщност го притежават други.

Най-древната ни история ясно говори, че сме народ, на който не могат да не му я скрият.

Разумът е с белезници от престъпленията си.

Човек е свободен да лавира в агонията си.

Природните бедствия са добре дошли за някои хора.

Само един слепец може да напише „Изгубеният рай“.

Романът на Оруел „1984“ е написан много преди своята актуалност.

„Тайните протоколи“ са достъпни за всеки, за да обезверят и последния неподкупен.

Плащат си с нашите пари за техните грехове.

Бягай от своята естественост. Тя ти създава изкуствени пречки.

Бизнесът със смъртта е без конкуренция.

Щом растежът на човечеството е лимитиран, то гаврата с човека няма лимит.

Нацията е в упадък. Но отговорността да не е такава – никога!

Винаги са ме удостоявали с презрението си, без да разберат, че един ден това ще удари по тях.

Паметта за героите ни се осквернява, за да не вземем да ги повторим.

Колективизацията на Европа ми напомня за тази на земята.

Пирамидите на фараоните не говорят за безсмъртието им.

Егоизмът, който управлява света, ни налага да обичаме ближния си.

Безумието на Рим е в неговото очарование.

Ако българин не беше създал компютъра, по щяха да ни жалят.

Всеки ред от хаос има предел, за да настъпи отново хаос.

Във времето на узаконеното варварство е незаконно да протестираш.

Ако и в най-голямото си щастие, не виждаш не по-малко нещастие – толкова струваш!

Той постоянно тръби, че има чиста и неопетнена съвест – за да я носи като най-големия рогоносец.

Клеопатра се е сношавала с робите си. След което ги е убивала от завист заради славата им.

Изкуството е като жената. Трябва да му се отдадеш изцяло.

Невъзможно е да ме насилват повече. Чувствам се мазохист.

Ако олигархията е предсказуема, няма да е тя.

Той е лишен от индивидуалност. И това покрива всичките му нужди.

Този народ за нищо го нямат, задето той ги няма за нищо.

Външният вид много лъже, но това не е достатъчно. Той ги лъже и с вътрешния си вид.

Стилистиката му е блестяща в жаргона си.

От затвора можеш да избягаш, но от затвора на живота – никога.

Робите на древния Рим са господари спрямо тези от сегашния.

Литературата е памет на безпаметните поколения.

За да кориш един човек, трябва да го превъзхождаш. Иначе си лумпен!

Бърза да изпреварва от изоставането си.

Още с влизането си в литературата той излезе от нея.

Земята е неизчерпаема в изчерпването си на живот.

Търсят ми отговорност – защо изобщо пиша? – не търсейки такава от престъпниците – защо изобщо са такива?

Стига си искал! Разбирам много да имаш, а ти нищо нямаш.

Над един милион българи били в чужбина. А останалите да не би да са в родината си?

Фалшът в изкуството е тъй фино наложен, че не можеш да го осъдиш.

Бялата мафия е по-страшна от криминалната. За нея си плащаш да те убие.

Радикализъм

На пейката стои хубава жена. Тя е толкова изкусителна, че неусетно до нея се приближава един мъж, който ѝ нашепва:

– Прощавайте, може ли да го направим?...

– Не може!

– Е, тогава ще си платя.

– Не е въпрос за парите.

– А за кое?

– Ами вие просто не ставате.

– Как така?

– Ами тъй.

– Но що за отношение?

– Но що за учудване?... Един мъж, който може, никога не пита, а направо действа...

– Без много да му мисли!...

– Ами да!

– Е, значи работата не е в обноските, а в действието – в грубото необикновено действие, което поражда тръпката. Тази животворна и неувяхваща тръпка, която разпалва цялата ви същност – гледайки на живота, не като на цивилизация, а като на фауна. Единствено!

Аргументация

- Какво е за теб изкуството?
- Изкуството е моят секс.
- Да, но това не е заместител.
- Напротив! Самият секс не е толкова наслада, колкото изкуството
оргазъм.
- Но вие там съвсем сте превъртели!
- Само ако не си творец би говорил така. Защото в нашия оргазъм
има нещо неповторимо. Той е прелюдия към бъдещето и памет за поко-
ленията. Докато във вашия секс и в самото ви мислене има нещо безк-
райно сиво. Това е все едно да живееш и работиш с такава страст, че
твоеето днес и твоето утре да е като твоето вчера!
- ???...

Ценз

Ето я нашата звезда: Напарфюмирана, фризирана, гримирана, изкъпана. А това не е каква да е звезда – а парламентарна! А как се става такава? – никак не е лесно.

„Трябва да имаш ген“ – казва тя. – „И чар, и воля, и дързост. И най-вече късмет!“ И всичко това за консумация на масите.

Иначе нещата са други. А не са ли? – никой няма да каже за нея: „От сексуалната ѝ принадлежност и успеха. И не само ще успее, но и ще пребъде! А от такива като мен на които им е съдено да бъдат зрители – аплодисменти! За нея, разбира се!“

Репутация

– Виж какво, скъпи, ти трябва наистина да ми повярваш, че съм преди всичко твоя жена и те обичам повече от всякога.

– Разбира се, скъпа, как няма да го сторя? – след като твоята обич спрямо мен ти носи истински престиж. Защото едно е някой да каже: „Спах със Зелда курвата.“ А съвсем друго: „Спах с жената на Скот Фицджералд!“

Изборът

На хоризонта се задават примитив и писател. От които само първият е женен.

Тогава защо една жена ще има страст към него, а не към втория?

Много просто! С инстинкта си на жена тя се вижда при него като съперница на друга жена, но не и при втория.

А това разпалва нейното аз – до безкрайност!

Равносметка

Тя е много разглезена,
водейки празен живот.
И добре че го съзнава
да не е хич капо в този живот.

Отзвук

Две апетитни компаньонки, тъкмо започнали да обслужват своите особи, докато бодигардът им не ги навил да спрат веднага и се обърнат към Бога по очевидни сигнали за края на цивилизацията.

Себедоказване

От това, че е добър, има лоша жена, чиято лошотия няма предел –
затуй, че сходни на нея винаги отмъщават на добрия, винаги!

Природа

Една жена имала мъж.
Но друг я изнасилил.
За да получи наслада.
И тръгне с него.
Виждайки смисъла.
Да живеят смисълът на жената!

КРАЙ

© 2004 Дилян Бнев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2332>]